

at føre henimod flere Landegne, end her ligger for, thi Sagen er den, at Bygningsloven for Kjøbenhavn af 17de Marts 1856 ikke omfatter hele Kjøbenhavn, idet den vel giver Bestemmelse for Kjøbenhavn og Forstæderne — det vil sige Kjøbenhavns Grund —, men dog saaledes, at hvad der af denne ligger udenfor den gamle Demarcationslinie, ikke strax kommer ind under Loven. Den tager altsaa ikke hele Kjøbenhavns Grund med, endfige Frederiksberg, og det kan derfor ikke være til denne Lov, der sigtes, men det maa være til Loven af 12te Januar 1858, som handler om Frederiksberg samt en Deel af Valdbby, og som sætter en særegen Begrænsning for det District, der paa denne Maade bringes ind under Byggesloven, idet Grændsen drages paa den anden Side af Søndermarken, Frederiksberghave og Fasanveien. Det er denne Lov, hvorom der her kan være Spørgsmaal, og den indeholder ogsaa ganske rigtigt en Paragraph, nemlig § 7, som svarer til §§ 68 og 69 i Loven for Kjøbenhavn; ved dens første Fremtræden stillede den sig rigtignok i en vis Modsetning til disse, men i Tidens Løb, og navnlig siden Slutningen af afvigte Aar, er den fuldstændig overensstemmende med dem. I de citerede §§ 68 og 69 i Loven for Kjøbenhavn findes vel nemlig den Bestemmelse, at Kjelberleiligheder ikke maae indrettes til Beboelse, men der er dog tillige den Begrænsning, at dette først i absolut Almindelighed indtræder ved Udgangen af Aaret 1865. Derimod er der i Byggesloven af 12te Januar 1858 for det her omhandlede District foresirevet som Afvigelse fra den Kjøbenhavnske Lov, saaledes som denne endnu gjaldt i 1858, at den Bestemmelse, at Kjelberleiligheder ikke maae indrettes til Beboelse, strax skal træde i Kraft der. Da vi nu ere over Udgangen af 1865, ere vi, som sagt, komne saa vidt, at den samme Bestemmelse i den Henseende gjælder for Kjøbenhavn for dette District udenfor samme, nemlig at Kjelberleiligheder ikke maae indrettes til Beboelse; men det er egentlig ikke en Forandring heri, den ærede Forslagsstiller ønsker, thi ogsaa efter Underændringsforslaget maae Kjelberleiligheder ikke benyttes til Beboelsesleiligheder. Det, hans Forslag egentlig gaaer ud paa, er, naar det skal siges correct, at den Bestemmelse, som

findes i § 7 af Byggesloven for Frederiksberg og Omegn af 12te Januar 1858, dog ikke skal forstaaes saaledes, at der skal være Noget til Hinder for at benytte Kjelbere til Udsalg, men vel derimod, som hidtil, for at benytte dem til Beboelse. Dette er, som man klarligt seer, kun et reent Fortolkingsspørgsmaal, og efter hvad jeg har hørt, troer jeg ogsaa, at man i den Henseende gaaer frem med en noget for stor Strengthed i det District, hvorom der her er Spørgsmaal. Jeg maa tilstaae, at jeg heller ikke ret vel kan see, hvilken rimelig Grund, der skal kunne angives mod at benytte Kjelberetager til Udsalg, naar man seer, at de besynderligste Skure blive brugte dertil, og, om man endog har megen Omsorg for sine Medmenneffers Sundhed, maa man dog indrømme, at en Grønkone eller en Amagerkone, der sidder i en saadan Kjelber, efter Omstændighederne kan være langt lykkeligere pladsferet end de allerfleste af hendes Standsfæller, som drive den samme Næringsvei. At Kjelbere kunne benyttes til Oplag for Kul, synes mig ogsaa ganske rimeligt, og jeg seer derfor ikke, hvorledes man i Kraft af den Bestemmelse i Loven af 12te Januar 1858, saavel som i Loven af 1856 for Kjøbenhavn, at Kjelbere ikke maae benyttes til Beboelse, kan finde tilstrækkelig Dpforsdring til at nægte saadanne Udsalg, naar Vedkommende ikke befinde sig der om Natten, eller i det Hele taget benytte dem til Beboelse. Jeg antager nu, at den ærede Forslagsstiller vil finde, at jeg her har angivet, hvad der er hans Mening, og, forsaavidt han altsaa dermed har tilfattet at bringe det Spørgsmaal paa Bane, om der ikke er Dpforsdring for vedkommende Ministerium til at gennemføre en mere liberal og, som det forekommer mig, mere naturlig Fortolkning af den omhandlede Bestemmelse, antager jeg, han vil finde, at hans Hensigt med Endringsforslaget væsentligt er opnaaet, samt at han vil finde sig foranlediget til at tage det tilbage, thi, selv om det var affattet paa rette Maade, forekommer det mig, at det ikke har nogen passende Plads i denne Lov.

J. M. Hansen: Jeg udtalte ved denne Sags første Behandling, at jeg havde megen